

Derimod er der en anden Sag angaaende det kongelige Kapel, som jeg gerne vil have Lov til at spørge mig for om hos den højtærede Minister. Det kongelige Kapels Medlemmer har, som jeg tidligere har omtalt, været ganske ualmindelig usselt stillede i Statens Tjeneste, saa usselt, at f. Eks. Professor Anton Svendsen, da han efter 40 Aars dygtigt Arbejde gik af, fik en Pension paa 900 Kr. Det er forandret noget ved sidste Aars Finanslovbehandling, saaledes at Pensionerne nu kommer op til det dobbelte af tidligere, idet de nu kan gaa op til to Trediedele af Lønnen i Stedet for til een Trediedel. Da de nye Lønninger blev gennemført, spurgte jeg den højtærede Undervisningsminister, om det nu ikke var en Selvfølge, at Pensioneringen ogsaa skulde ændres saaledes, at Pensionerne fremtidig skulde beregnes efter den nye Grundløn og ikke efter de gamle, alt for urimelig lave Lønninger. Dertil svarede den højtærede Minister et rent og skært Ja. Men nu har jeg set Ansættelsesbreve fra det kongelige Teaters Administration til Medlemmer af Kapellet, hvori der udtrykkelig staar, at Pensionen beregnes efter den tidligere Løn. Det er et ganske urimeligt Forhold, der sikkert ikke findes indenfor nogen anden Gren af Administrationen. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han ikke vil bekræfte, at det Ja, han gav mig forleden, er rigtigt, saaledes at det anførte enten beror paa en Misforstaaelse fra Teateradministrationens Side, eller der skal foretages et eller andet paa Finansloven for at faa denne Sag bragt i endelig Orden; dette sidste anser jeg for at være det sandsynligste.

Jeg talte sidst om den uheldige Form, det danske Statsregnskab har, og henstillede, at der blev gjort noget for at forbedre det. Jeg vil i Dag have Lov til at pege paa, at jeg siden mine Udtalelser har faaet en udmærket vægtig Støtte i Statsrevisionens Betænkning. I denne peges der paa ganske det samme Forhold: at Statsregnskabet har en yderst uheldig Form og bør ændres. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister, saaledes foranlediget dertil, og ganske særlig af Statsrevisionens Betænkning, vil tage dette Spørgsmaal alvorligt op og faa gjort noget ved det.

Det er utvivlsomt rigtigt, hvad den højtærede Finansminister forleden udtalte, at naar et æret Medlem fra denne Talerstol talte om Sparsommelighed, var det altid de andre Medlemmers Sparsommelighed, han talte om. Naar f. Eks. det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), der vel nok er den, der kan sætte det allersørgeligste Ansigt op, naar han taler om Statens Finanser, har sagt, at der maa spares kolossalt, og f. Eks. udtrykker det saaledes, at § 26 kan nedbringes ganske betydeligt, tilføjer han lige straks efter: Men Havnen ved Bangsbo Strand maa sandt for Dyden udnydes, der maa ofres tilstrækkeligt paa Skagens Havn, og alle Fiskerne i min Valgkreds maa min Sandten have, hvad de vil have og trænger til. Ganske paa samme Maade ræsonnerer saa godt som alle andre ærede Medlemmer — jeg har Lov til at undtage mig selv i denne Sammenhæng —, enhver, der taler om Sparsommelighed, siger straks derefter, at der er dog Krav, nemlig dem, der hører hjemme i hans Valgkreds, der ikke maa forsømmes, men maa fyldestgøres. Og det finder jeg i Virkeligheden er ganske naturligt. Som jeg sagde sidst, den megen Tale om Sparsommelighed i det offentlige Liv er i Virkeligheden ikke meget værd, hvilket ogsaa tydeligt fremgaar af de Fiaskoer, som Sparekommissioner altid henter sig hele Verden over. Et Samfund er nu en Gang en levende Organisme, der kræver visse Tilførsler for ikke at stagnere, for ikke at sygne hen, og dem kan man ikke nægte det. Der er, som bekendt, eet Felt her i Danmark, hvor vi kunde spare, og det er Militærvæsenet. Der kan Sparsommeligheden drives, saa det batter noget. Vi kunde uden Skade for Landet, ja, selvfølgelig endog til kolossal Gavn for det, spare saa meget paa Militærudgifterne, at vi kunde forrente hele Statsgælden og endda betale et betydeligt Afdrag paa den. En enkelt Spareforanstaltning, ved hvilken man saa at sige betalte hele Landets Statsgæld — det er dog een, der vilde være Mening i. Hvis f. Eks. det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) gaar med til en saadan Spareforanstaltning, er jeg sikker paa, at han godt kan faa Havnen ved